

UNIwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

KATEDRA KARDIO-TORAKOCHIRURGII

KLINIKA TORAKOCHIRURGII

KIEROWNIK KATEDRY I KLINIKI : PROF.DR HAB.MED. WOJCIECH DYSZKIEWICZ

ul.Szamarzewskiego 62
60-569 Poznań

tel. 061 6654349
fax 061 6654353
e-mail: thorax@ump.edu.pl

Poznań, dnia 15.10.2013

Recenzja

pracy naukowej na stopień doktora nauk medycznych lek.med. Adama Jerzego Białasa pt.
"Analiza ewolucji technik chirurgicznych i porównanie metody Ravitcha z małoinwazyjną
techniką korekcji lejkowatej klatki piersiowej"

Przedstawiona do oceny praca składa się ze 103 stron maszynopisu w tym
wstępu, celu pracy, materiału i metody, wyników, dyskusji i wniosków. Ponadto
zawiera 104 pozycje piśmiennictwa oraz dokumentację graficzną wyników w postaci 1
wykresu, 10 tabel i 40 rycin

Autor podejmuje ciekawy z punktu widzenia praktyki klinicznej temat chirurgicznego
leczenia lejkowatej klatki piersiowej. Ta względnie częsta wrodzona wada ściany klatki
piersiowej od dawna budziła zainteresowanie chirurgów. Pierwsze, pionierskie w tym
zakresie operacje, przeprowadzono na początku XX wieku. Były one wykonywane
sporadycznie, gdyż dotyczyły tylko chorych z dużymi dolegliwościami wynikającymi z

ucisku mostka na narządy klatki piersiowej. W późniejszych latach, już po opracowaniu bardziej skutecznej i bezpieczniejszej metody leczenia przez Ravitcha, zabiegi te rozpowszechniły się i uzyskały wiele autorskich modyfikacji. Metoda Ravitcha bowiem, oprócz niezaprzeczalnych korzyści, niosła ze sobą ryzyko różnych powikłań, które ograniczały jej zastosowanie u chorych, u których względy kosmetyczne były głównym wskazaniem do operacji. Obecnie te wskazania występują aż u 90% pacjentów kierowanych chirurgicznego leczenia tej deformacji. Dopiero wprowadzenie przez Nussa małoinwazyjnej korekcji lejkowatej klatki piersiowej i jej wysoka skuteczność, szczególnie w aspekcie odległych wyników, przyczyniły się do rozpowszechnienia tej metody i jej obecnej dominacji w stosunku do innych sposobów chirurgicznego leczenia.

Praca w swoim układzie i proporcjach nieco odbiega od typowych prac doktorskich dokumentujących badania kliniczne lub eksperymentalne. Opisy technik operacji, szczególnie tych, które nie mają już zastosowania, mogłyby ulec skróceniu podobnie jak i niektóre wątki historyczne. Założenia pracy są przedstawione obszernie, ale nie zawsze są one spójne z celami pracy. Natomiast same cele pracy, zestawione w formie pytań w pełni odzwierciedlają zamierzenia autora. W bardzo ciekawym opisie ewolucji leczenia chirurgicznego, ukazującego związki z domniemaną patogenezą schorzenia, autor szeroko wykorzystuje własne, świetne ilustracje rysunkowe, co znakomicie ułatwia zrozumienie tekstu. W części porównującej metody tzw. otwarte (Ravitch i modyfikacje) i operację Nussa autor słusznie zastosował metaanalizę wielu prac związanych z tym tematem. Dokonał wstępnej i udanej selekcji publikacji w oparciu o kryterium liczby udokumentowanych operacji i opisu technik operacyjnych. Ostatecznie porównał 17 publikacji w tym 6 dotyczących metod otwartych i 11 małoinwazyjnych. Moją ciekawość wzbudziło stwierdzenie które zacytuje” w ostatnim

etapie dokonano starannej oceny prac pod kątem wartości klinicznej i wiarygodności....” Powstaje zatem pytanie, jak badać wartość kliniczną opublikowanej i recenzowanej pracy oraz jej wiarygodność? Być może warto szerzej te kryteria, które zastosował autor przedstawić.

W omówieniu autor umiejętnie dyskutuje z innymi poglądami wykazując się znajomością zagadnienia i korzystania z piśmiennictwa rodzimego i zagranicznego. Zamieszczone tabele i odpowiednio wybrane parametry oceny dobrze odzwierciedlają uzyskane wyniki i ułatwiają percepcje tekstu rozprawy. Praca nie ma braków, które w istotny sposób mogłyby zmienić ogólnie bardzo dobrą jej ocenę. Wnioski końcowe odpowiadają celom pracy, z których za najważniejsze uważam wnioski 4 i 5. Wnioski te potwierdzają spostrzeżenia innych autorów, że zarówno metoda Ravitcha z jej licznymi modyfikacjami jak i metoda Nussa są porównywalne pod względem rodzaju i częstości powikłań, natomiast wynik odległy leczenia jest znamienne korzystniejszy po operacji Nussa i jego modyfikacjach. Wnioski te mają istotne znaczenie, gdyż powstały w oparciu o retrospektywną metaanalizę prac pochodzących z wielu ośrodków co wzmacnia wymowę statystyczną tego wyniku. Praca w całości napisana jest ładnym, polskim językiem co podnosi walor tego opracowania podobnie jak i wzmiankowane poprzednio świetne ilustracje.

W podsumowaniu stwierdzam, że praca spełnia kryteria stawiane rozprawom na stopień doktora nauk medycznych. Pomimo kilku uwag, które autor może przyjąć lub dyskutować z nimi praca jest ciekawa i ważna z punktu widzenia klinicysty. Należy podkreślić duży i owocny wysiłek autora, który dokonał ważnej metaanalizy porównawczej metod leczenia lejkowatej klatki piersiowej tak, aby przybliżyć ją do wiedzy medycznej opartej na faktach (EBM). Wnioskuje zatem do Wysokiej Rady

Wydziału Wojskowo- Lekarskiego Uniwersytetu Medycznego w Łodzi o dopuszczenie
lek.med. Adama Jerzego Białasa do dalszych etapów przewodu doktorskiego

Wojciech Dyszkiewicz

A handwritten signature in blue ink, reading "Wojciech Dyszkiewicz". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the end.